

forfaabid med den ældre Ret, som denne alle-
rede antog, at Domme, der vare den Paa-
gjældende overgaaede som Barn, ikke bleve at
medregne. Noget ganske Nyt er det derimod,
naar det endvidere foreskrives, at Virkningen
af Gjentagelsen bortfalder, naar den Skyldige
har udstaaet den tidligere idømte Straf, og der
senere er forløbet en Tid af 10 Aar, førend
den nye Forbrydelse er bleven begaaet, og at
Gjentagelsen saaledes i dette Tilfælde alene kan
virke som stærkende Omstændighed. Denne Be-
stemmelse, hvis practiske Betydning er iøinefal-
dende, staaer i nær Forbindelse med Lovudkastets
Regler i 8de Capitel om Straffskyldens For-
ældelse, jfr. § 69, og anbefaler sig ved Sagens
egen Natur, idet ikke blot den lange Tid, der
er forløben, siden Forbryderen blev fundet i
Brøde, vidner om, at den retsstridige Tilbø-
lighed er mindre og maaskee netop har fundet
sin Modvægt i den tidligere Straf, men der-
hos ogsaa det Tidsrum, der ligger imellem
den nye Forbrydelse og den ældre Straf, maa
have ladet denne miste en stor Deel af sin af-
strækkende Indflydelse. Udvalget kan saaledes
ikke Andet end anfse Bestemmelsen for meget
hensigtsmæssig.

Syvende Capitel.

Om Sammenstød af Forbrydelse og
Straffens Forandring i visse Til-
fælde.

For nuværende criminelle Lovgivning inde-
holder ikke nogen almindelig Regel til Besva-
relse af de vigtige Spørgsmaal, som opstaae,
naar en Tiltalt under samme Sag skal dømmes
for flere forskellige Forbrydelser. Denne Deel
af Strafferetspleien hører overhovedet til dem,
hvor Videnskaben og den practiske Retsanvendelse
i lang Tid maatte bøde paa Lovens Tausshed,
og det var først i Forordningen af 11te April
1840 om Thyveri og de dermed beslagtede For-
brydelser, at de Grundsaetninger, som havde
dannet sig i Retslivet, kom til Udtalelse i Form
af en almindelig Regel, der hvilede i et be-

stemt Princip. Det er paa denne Grundvold,
at Lovudkastet har bygget sine Regler, og det
forekommer Udvalget, at den stillede Opgave
er løst paa en tilfredsstillende Maade.

Paa Forbrydelse bør følge Straf, og enhver
Overtrædelse af Loven kræver Anvendelse af
Straffemagten. Den Omstændighed, at en
Forbryder ikke har indskrænket sig til en en-
kelt Overtrædelse af Lovens Bud, men har
gjort sig skyldig i flere Forbrydelser, muligt i
en Række af saadanne, før han kaldes til An-
svar, kan ikke hjemle ham Straffrihed for nogen
af dem. Den medfører alene, at Straffen for
dem alle nu vil være at fastsætte under Et —
under denne Fastsættelse bør enhver af de be-
gaaede Lovovertrædelser belægges med Lovens
Straf. Denne Betragtning maa danne Ud-
gangspunktet og blive Lovens almindelige Princip.
Det vilde imidlertid lede til unaturlige og alt-
for strenge Resultater, om det blev saaledes
gjennemført, at Dommeren skulde have at be-
regne det Ansvar, som hver enkelt Lovovertræ-
delse vilde føre med sig, og komme til sit
Resultat ved ligefrem at sammenlægge saa-
ledes udfundne Straffe (det absolute Cumula-
tionsprincip). Ved Fastsættelsen af sine Straffe-
bestemmelser kan Lovgiveren ikke have luffet
Diet for, at den samme Lov kan være bleven
overtraadt flere Gange, forinden der bliver
Spørgsmaal om at drage den Skyldige til An-
svar, og at der netop ved de hyppigste og
for Retsikkerheden farligste Forbrydelser kan
aaabnede sig en forbryderisk Tilbøielighed, et
Hang til Forbrydelse, som skal rammes igjen-
nem Straffen, og han vil netop derfor have
givet Straffebestemmelsen en saadan Bidde, den
høieste Grad af Straf en saadan Størrelse,
at den ogsaa kan fyldestgjøre disse Hensyn.
Hvor mange Gange den Paagjældende derfor
end maatte have gjort sig skyldig i Overtræ-
delse af Lovbudet vil Dommeren ikke kunne
overstride den høieste Grad af den Lov-
bestemte Straf. Men selv indenfor denne
Grændse vil han ikke ligefrem kunne sammen-
lægge de Straffe, som hver enkelt Overtrædelse
efter hans Skjon burde medføre. Straffskyld-
den voger ikke i samme Forhold, som det Antal
Gange angiver, hvori Forbrydelsen begaaes.
Thven, der stjæler 2 Gange, har derfor ikke 2